

ERGÜN KAZANIR

ÇİZER: ASLIHAN AKI ÇELİK

—SÜÇÜN ŞAHSILIĞI—

Sufle SEVERLER
SAHNESİ

RADAR KULAKLAR

— **Good morning, children!**

— Good morning, teacher...

— How are you?

Sınıfın sesi, pili bitik oyuncaklar gibi cılız çıktı. Mustafa, sıranın altından hafifçe kolumu dürttü.

— Yiğit, yine yaşımızı mı soruyor?

— Yok be Mustafa! "Nasılsınız?" diyor. Hâlini hatırlını soruyor adam.

— Ne bileyim oğlum? Ben İngilizcede sadece "one, two, three"yi biliyorum. Ha, bir de oyunlardan "Game Over"ı...

Fısıldaşıyorduk ama Adem Öğretmen'in kulakları radar gibiydi; sinek uça duyuyordu. **"SESSİZ OLUNNN!"** diye öyle bir

gürledi ki... Mustafa korkudan zıplayıp kalemını düşürdü. Sınıf anında buz kesti.

Aslında Adem Öğretmen kötü kalpli biri değildi. Teneffüslerde okul bahçesindeki kedilere su verirken gülümsediğine şahit olmuştum. Ama sınıfın kapısından girdiği an bambaşka biri oluyordu. Sanki görünmez bir zırh giyiyordu. Mustafa'ya yardım edeyim derken yine fırçayı yemiştik.

- Çocuklar, sınıfta çıt çıkarsa ne olur?

Hep bir ağızdan cevapladık:

- Ceza alırsız öğretmenim.

İngilizce dersleri hep böyle gergin geçiyordu. İçimizden biri hata yapacak da kabak hepimizin başına patlayacak diye ödümüz kopuyordu. Nefes alırken bile ses çıkarmamaya çalışıyorduk.

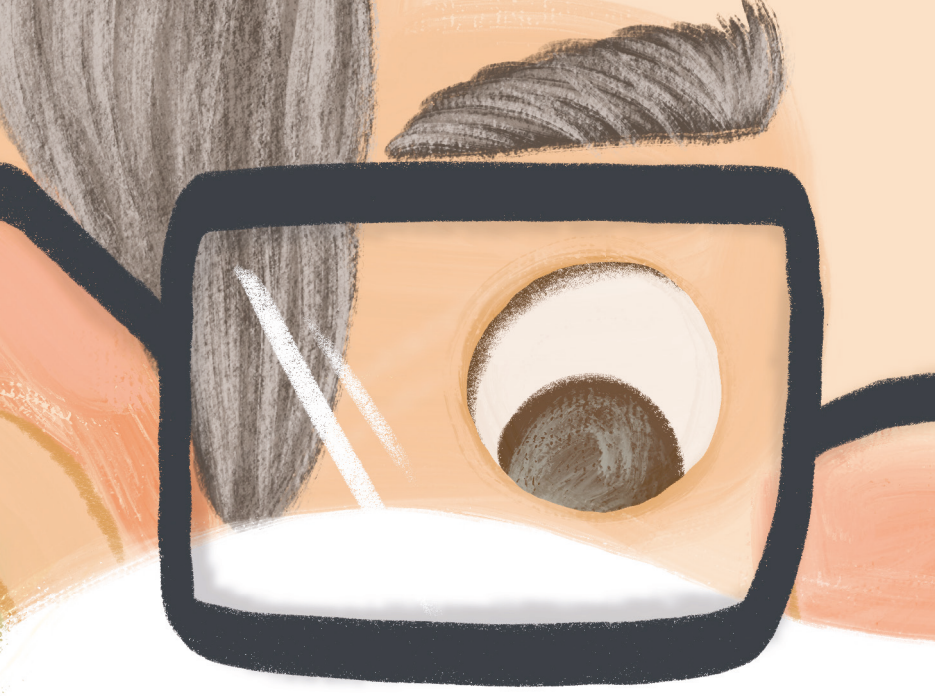
Adem Öğretmen, elleri arkasında tahtanın önünde bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Sadece ayakkabılarının gırc gırc sesi duyuluyordu.

- İkinci Ders sizinle çizgi film izleyecektik, dedi. Ama bazı arkadaşlarınız konuşmadan duramadı. O yüzden çizgi film falan yok! Bütün ders deftere yazı yazacağız.

- How are you?
- I'm fine thank and you?
- I'm fine, thanks.

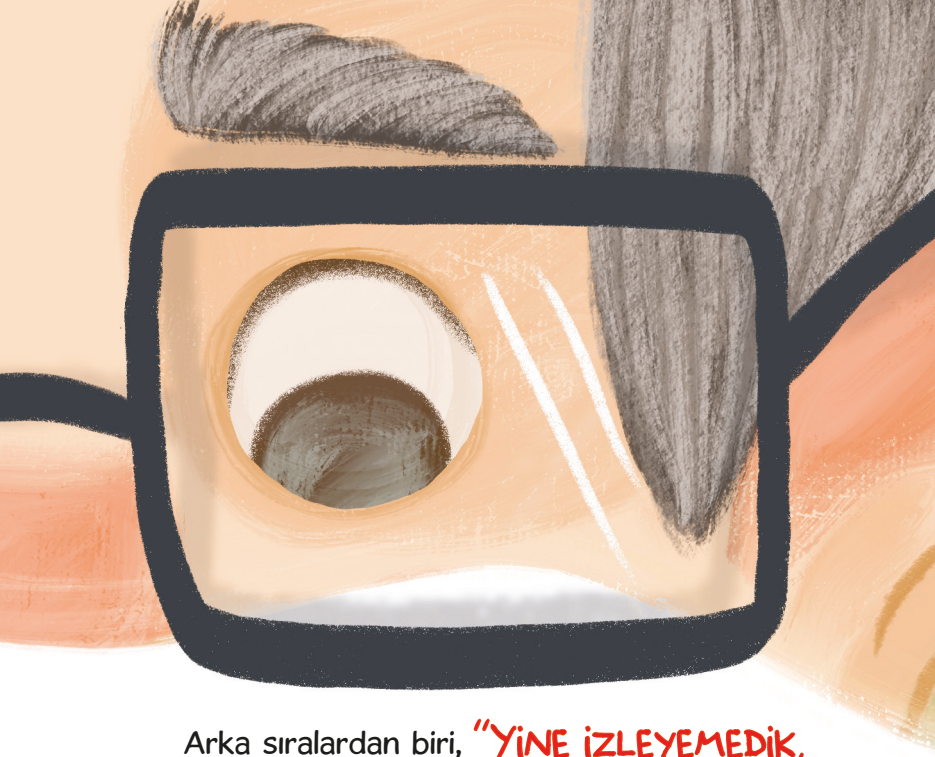
Bunu duyunca sınıfın havası, patlak bir futbol topu gibi fışs diye söndü.

Merve dayanamayıp parmağını kaldırdı.

- Ama öğretmenim, ben ağzımı bile açmadım ki! Neden ben de ceza alıyorum?

- Sınıf bir takımdır Merve, dedi Adem Öğretmen kaşlarını çatarak. Biriniz hata yaparsa cezasını hepiniz çekersiniz.

"BU HİÇ ADİL DEĞİL!" diye geçirdim içimden. Teneffüs zili çaldığında o neşeli melodi bile kulağıma gürültü gibi geldi. Kimse yerinden kıpırdamıyordu.

Arka sıralardan biri, **"YİNE İZLEYEMEDİK, AFERİN SİZE!"** diye söylendi. Bu fısıltı yetti. Sanki sözleşmişler gibi bütün başlar bize çevrildi, herkes Mustafa'ya dik dik bakmaya başladı. Mustafa, o bakışların altında iyice küçüldü; utancından neredeyse sıranın içine girecekti.

Aslında evet, soruyu o sormuştu ama cevap verince ben de ortak olmuşum. Mustafa sınıfın gözünde çoktan **"OYUNBOZAN"** olmuştu. Benimse elimden hiçbir şey gelmiyordu.

Sonunda Yağız yanımıza geldi de sınıftaki o buz gibi sessizliği bozdu.

- Takmayın kafanıza, olur öyle. Robot değiliz ki, çocuğuz biz! Arada sesimiz çıkacak tabii.

Yağız'ın bu sözlerine diğerleri de mırıldanarak katıldı.

- **Sana kızmıyorum Mustafa ama gerçekten çok üzıldüm,** dedi Merve dudağını bükerek. O çizgi filmi ne zamandır bekliyordum.

Betül de başını sallayarak Merve'ye katıldı.

- Yiğit, dedi Mustafa titrek bir sesle. Ben sadece bir soru sormuştum. Şimdi bütün sınıf bana küsecek mi?

Mustafa'nın bu masum hâli karşısında içimdeki öfke balonu iyice şişti. Elimi omzuna koydum ama teselli edecek sözleri, o an İngilizce kelimeler kadar zor buluyordum.

- Sıkma canını. Bir dahakine daha dikkatli oluruz.

SAHNE IŞIKLARI

İkinci ders Adem Öğretmen masasında çayını yudumlarken biz suçsuz yere o sıkıcı cümleleri defterlere satır satır yazıyorduk.

Sıradaki ders, okulun en renkli öğretmeni Ergün Öğretmen'indi. Kapıdan girdiği an bulutlar dağılır, yüzümüzde güneş açardı. İçeri yine elinde o gizemli kâğıtla girdi. Sanki gizli bir hazine haritası taşıyordu. Bu kâğıdı ne zaman görsek, derste çok eğlenceli şeyler olacağını anlardık. Meraklı gözlerimiz kâğıda kilitlenmişken nihayet konuştu:

- Evet arkadaşlar, kemerlerinizi bağlayın! Size harika bir haberim var.

Önceki derste canımız fena sıkılmıştı; bu haber tam zamanında gelmişti.

-Sakin olun
şampiyonlar!

- ÇOCUKLAR, SIKI DURUN! MÜDÜRÜ- MÜZ KARAR VERDİ, BU YIL 24 KASIM GÖSTERİSİNİ BİZ HAZIRLIYORUZ!

Sınıf bir anda bayram yerine döndü. Herkes sevinçten havalara uçuyordu. Ergün Öğretmen gülümseyerek eliyle "SAKİN OLUN ŞAMPİYONLAR." işareti yaptı.

- Hepsini konuşacağız. Bize düşen şöyle en güzelinden bir tiyatro gösterisi hazırlamak. O yüz-
den bu akşamki göreviniz şu: **TİYATRO** nedir, nasıl
oynanır, şöyle bir araştırın bakalım. Bakın, "**ÖDEV**"
demiyorum, "**GÖREV**" diyorum. Nedenini biliyorus-
nuz, değil mi?

Hep bir ağızdan, en gür sesimizle cevapladık:

- Çünkü araştırma bizim işimiz öğretmenim!

Son ders zili çalar çalmaz arkadaşlarımla veda-
laşıp kendimi dışarı attım. Kırmızı servisimize bin-
dim. Şoförümüz Maksut Amca, her zamanki
gibi tam vaktinde bizi evlerimize bıraktı. Çan-
tamı fırlatıp tam araştırmaya başlayacaktım
ki içeriden babamın sesini duydum:

Yuppii!!!

- Şuna bak yahu, resmen tiyatro bu!

Kulaklarıma inanamadım. Babam okuldaki görevimi nereden duymuştu? Heyecanla salona daldım:

- **Baba! Sen nereden duydun bunu?**

Babam elinde kumanda, gözünü televizyondaki maçtan ayırmadan cevap verdi:

- Neyi nereden duydum mu, Yiğit?

- **TIYATROYU İŞTE! AZ ÖNCE "RESMEN TIYATRO" DEDİN YA...**

- Bak şu futbolcuya Yiğit! Kimse dokunmadı ama nasıl attı kendini yere. Sanki bacağı sakatlandı... Numaradan ağlıyor, ona "tiyatro" dedim ben.

- **Heeee...** Ben de ödevimi bildin sandım. Peki başka ne biliyorsun tiyatroyla ilgili?

- Yiğitçiğim, maç çok heyecanlı şu an... Devre arası konuşalım mı?

Maçın bitmesini bekleyemezdim, meraktan çatlıyordum. Annemin telefonunu kaptığım gibi internete "tiyatro" yazdım. Ekranda kayan rengârenk kostümler, kırmızı dev perdeler... Kendimi çoktan o sahnede hayal etmeye başlamıştım bile. Annem başımda bitip, "Hadi bakalım küçük araştırmacı, uyku vakti!" diyene kadar harıl harıl not aldım.

SUFLE KARMAŞASI

Ertesi sabah herkes dedektif kesilmişti. Kimse ipucu vermiyor, herkes cevabını derse saklıyordu. Ergün Öğretmen içeri girer girmez gözleri parlayarak sordu: **"EEE, GÖREV TAMAM MI BAKALIM?"** Hep bir ağızdan sınıfı çınlatarak **"EVEET!"** diye cevapladık.

- Harikasınız! O zaman söyleyin bakalım, tiyatro nedir?

Öğretmenimiz havada uçuşan parmaklara göz gezdirip Yağız'a söz verdi. Yağız, tam bir küçük profesör edasıyla ayağa kalktı, önlüğünün yakasını düzeltti.

- Öğretmenim, tiyatro çok eski çağlardan beri var olan bir gösteri sanatıdır.

- Aferin Yağız! Peki, ne kadar eski? Bizi hangi zamana götüreceksin?

- Antik Yunan'dan beri öğretmenim.
- Güzel cevap Yağız. Peki sınıfa soralım, "Antik" ne demek?

Bu kez Mustafa hevesle parmak kaldırdı:

- Antik, "antika" gibi bir şey herhalde öğretmenim. Yani çok çok eski!
- Aferin Mustafa! Tam üstüne bastın.

Ama tiyatroda canımı sıkan bir şey vardı: Ezber! O kadar yazıyı satır satır akılda tutmak gerekiyormuş. Oyuncuların sahnede nasıl takılmadan konuştuklarını anlıyordum ama o kadar lafı akılda tutma fikri... İşte o gözümde büyüyordu.

Aklımdan geçen korkuyu, yine benim yerime Mustafa dile getirdi:

- İyi ama öğretmenim, ezberlenecek dünya kadar şey var! Ya sahnede unutursak?

Mustafa'nın sorusuna hemen Betül cevap verdi:

- Korkma Mustafa, unutursan biz sana sufle veririz.

Mustafa'nın gözleri fal taşı gibi açıldı:

- Sufle mi? Çikolatalı mı?

BAYILIRIM! İki tane yersem zihnim açılır, bülbül gibi şakırım vallahi!

Mustafa'nın bu cevabı üzerine Ergün Öğretmen kahkahayı bastı.

- Yanlış bir şey mi söyledim öğretmenim? Sufle tatlı değil mi? Geçen sene kermeste Betül'ün annesi yapmıştı, tadı hâlâ damağımda...

Ergün Öğretmen, Mustafa'nın bu masum hâline gülümseyerek Betül'e döndü:

- Yanlış değil Mustafa, haklısın; tatlısı da var. Ama tiyatrodaki bambaşka bir anlamı var. Değil mi Betül? Hadi, arkadaşını bu "tatlı" yanlışlıktan kurtar bakalım.

Betül, sahneye davet edilen bir uzman edasıyla ayağa kalktı.

- Sufle aslında çok meşhur bir Fransız tatlısıdır öğretmenim, dedi gururla. **Ama tiyatrodaki sahnede lafını unutan oyuncuya sessizce fısıldamak demektir. Seyirci duymasın diye gizlice yapılır. Bu fısıltıyı yapan gizli kahramana da "süflör" denir.**

- Aferin Betül, dedi öğretmenimiz.

Betül'e bak sen! Hem mutfaktan hem sahne-
den anlıyor. Sufle'nin bu anlamını, ben dün kaçır-
mıştım belli ki.

- Duydunuz değil mi? Korkacak bir şey yok.
Sahne de takılırsanız, suflörünüz hemen yardıma
koşacak. Vaktimiz az, o yüzden kısa ve komik
oyunlar, yani skeçler hazırlayacağız. Tiyatro hem
güldürür hem düşündürür. Bakalım biz seyirciye
ne anlatacağız?

Sınıf yine kıpır kıpırdı. Artık yeni bir maceramız
vardı: **tiyatro!** Üstelik seyirciler arasında
annelerimiz, babalarımız da olacaktı. Sıra oyun
seçimine gelmişti. Mustafa parmağını havaya dikip
rolünü seçiverdi:

- Öğretmenim, ben tatlı yiyen çocuğu oynayabilir miyim?

Tabii akli tiyatrodaki değil, midesindeydi. Ergün
Öğretmen gülümseyerek yanıtladı:

- Olur ama sahnede plastik pasta kullanacağız,
deyince Mustafa'nın yüzü öyle bir düştü ki bütün
sınıf kahkahaya boğuldu. Gülüşmeler dinince Ya-
ğız, her zamanki "küçük profesör" ciddiyetiyle
araya girdi:

